

DE MAN DIE TWEE KEER DOODGING

RICHARD OSMAN BIJ UITGEVERIJ CARGO

De moordclub (op donderdag)

Richard Osman

*De man die twee keer
doodging*

Vertaald door Reintje Ghoos
en Jan Pieter van der Sterre

2021
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © Richard Osman, 2021

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Reintje Ghoos

en Jan Pieter van der Sterre

Oorspronkelijke titel *The Man Who Died Twice*

Oorspronkelijke uitgever Viking, an imprint of Penguin Books

Omslagontwerp Moker Ontwerp, Amsterdam

Auteursfoto Penguin Books UK

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 5131 1

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Ruby en Sonny
van een trotse, gelukkige vader

Sylvia Finch vraagt zich af hoelang ze het nog kan.

De ene voet voor de andere, en haar suède schoenen die donkerder worden in de plassen van de herfstregen.

*De dood hangt als een fijne mist om haar heen,
hangt in haar haren en haar kleren.
Iedereen die ze passeert, weet dat toch?*

*Komt ze daar ooit nog van af? Sylvia hoopt van wel,
en hoopt ook van niet.*

*Wanneer is er voor het laatst iets goeds gebeurd?
Iets wat haar een beetje hoop gaf?*

*Terwijl Sylvia de beveiligingscode van de deur intoetst,
breekt de zon door de wolken.*

Ze gaat naar binnen.

DEEL EEN

Je vrienden komen zeker op bezoek

De volgende donderdag...

‘Ik sprak met een vrouw in Ruskin Court die zei dat ze op dieet is,’ zegt Joyce, terwijl ze haar glas wijn leegdrinkt. ‘Ze is tweeëntachtig!’

‘Met een looprekje lijkt je dik,’ zegt Ron. ‘Dat komt door die dunne poten.’

‘Waarom een dieet op je tweeëntachtigste?’ vraagt Joyce. ‘Wat voor kwaad doet een worstenbroodje? Ga je daar dood van? Nou, sluit maar aan in de rij.’

De moordclub (op donderdag) heeft zijn jongste bijeenkomst gehad. Deze week hebben ze gekeken naar het gesloten dossier over een tijdschriftenverkoper in Hastings die met een kruisboog een inbreker vermoordde. Hij was gearresteerd, maar toen de media zich in de zaak verdiepten, werd algemeen geoordeeld dat iemand met een kruisboog zijn winkel mag beschermen, alsjeblieft zeg. De man ging vrijuit, met opgeheven hoofd.

Pakweg een maand later had de politie ontdekt dat de inbreker een relatie had met de tienerdochter van de krantenverkoper, en de krantenverkoper zelf een flink strafblad wegens zware mishandeling, maar op dat moment was iedereen doorgegaan met ademen. Het was tenslotte 1975. Geen bewakingscamera’s en geen mens die ophef wilde maken.

‘Denk je dat een hond goed gezelschap zou zijn?’ vraagt Joyce. ‘Ik dacht erover óf een hond te kopen óf lid te worden van Instagram.’

‘Ik zou het je afraden,’ zegt Ibrahim.

‘Ach, jij zou alles afraden,’ zegt Ron.

‘In het algemeen, jazeker,’ beaamt Ibrahim.

‘Geen grote hond natuurlijk,’ zegt Joyce. ‘Ik heb geen stofzuiger voor een grote hond.’

Joyce, Ron, Ibrahim en Elizabeth zitten te eten in het restaurant midden in de Coopers Chase-gemeenschap. Op tafel: een fles rood en een fles wit. Het is ongeveer kwart voor twaalf.

‘Maar neem geen kleine hond, Joyce,’ zegt Ron. ‘Kleine honden zijn als kleine mannen: die moeten zich altijd bewijzen. Keffen de hele boel bij elkaar, blaffen naar auto’s.’

Joyce knikt. ‘Misschien een middelgrote hond dan? Elizabeth?’

‘Mmm, goed idee,’ antwoordt Elizabeth, hoewel ze niet echt luistert. Dat kon ook niet, na de brief die ze net had gekregen.

De grote lijnen ontgaan haar uiteraard niet. Elizabeth blijft altijd alert, want je weet nooit wat er op je pad komt. Ze heeft in de loop der jaren van alles gehoord. Een flard van een gesprek in een Berlijnse bar, een loslippige Russische zeeman met verlof aan wal in Tripoli. In dit geval, op een donderdag tussen de middag in een slaperig bejaardentehuis in Kent, lijkt het erop dat Joyce een hond wil, er is een discussie over formaten honden en Ibrahim heeft zijn twijfels. Maar zij is met haar gedachten elders.

De brief is door een onzichtbare hand onder Elizabeths deur door geschoven.

Lieve Elizabeth,

Ik vraag me af of je me nog kent? Misschien niet, maar zonder mijn eigen lof te verkondigen denk ik van wel.

Het leven heeft weer eens zijn wonderen verricht en bij het verhuizen ontdek ik deze week dat we momenteel burens zijn. Wat een eer voor mij, een dergelijk gezelschap! Je zult wel denken dat ze tegenwoordig ieder bejaard schorem toelaten.

Ik weet dat het al een poosje geleden is dat je me voor het laatst hebt gezien, maar het lijkt me geweldig om onze kennismaking na al die jaren te vernieuwen.

Vind je het leuk om wat te komen drinken op Ruskin Court 14? Een kleine housewarming? Zo ja, komt morgenmiddag drie uur je uit? Antwoorden hoeft niet, ik zit sowieso te wachten met een fles wijn.

Het zou echt leuk zijn je te zien. Zoveel om over bij te praten. Vreselijk veel water naar de zee en zo.

Ik hoop oprecht dat je me nog kent en hoop je morgen te zien.

*Je oude vriend,
Marcus Carmichael*

Elizabeth heeft er sindsdien over nagedacht.

De laatste keer dat ze Marcus Carmichael had gezien, was waarschijnlijk eind november 1981, een stikdonkere, ijskoude nacht bij Lambeth Bridge, de Theems bij eb, en haar adem die condenseerde in de ijskoude lucht. Ze waren met een team, allemaal specialisten, en Elizabeth had de leiding. Ze kwamen aan in een haveloos ogend wit Transit-busje, schijnbaar eigendom van 'G. PROCTER: RAMEN, GOTEN, VOOR AL UW KLUSSEN', maar vanbinnen perfect in

orde, vol knoppen en schermen. Een jonge agent had een deel van de waterkant afgezet en het trottoir aan de Albert Embankment was niet toegankelijk.

Elizabeth en haar team liepen omlaag over een stenen trap, die bedekt was met dodelijk glibberig mos. Bij eb was er een lijk achtergebleven, dat bijna zittend tegen de dichtstbijzijnde stenen pilaar onder de brug lag. Alles was degelijk in orde, daar had Elizabeth voor gezorgd. Een van haar teamleden had de kleding onderzocht en de zakken van de zware overjas leeggehaald, een jonge vrouw uit Highgate had foto's gemaakt en de dokter had de doodsverklaring opgesteld. Het was duidelijk dat de man verder stroomopwaarts in de Theems was gesprongen of geduwd. De keus daartussen was aan de lijkschouwer. Het zou allemaal door de een of ander in een rapport worden vermeld en Elizabeth zou simpelweg haar initialen onderaan toevoegen. Keurig netjes.

De reis terug omhoog over die gladde treden met het lijk op een militaire brancard kostte enige tijd. De jonge politieagent, die tot zijn grote genoegen te hulp was geroepen, viel en brak een enkel – daar zaten ze net op te wachten. Ze legden uit dat ze vooralsnog geen ambulance konden bellen, en hij vatte dat vrij positief op. Een paar maanden later kreeg hij ongegrond promotie, dus er werd geen blijvende schade aangericht.

Haar kleine eenheid bereikte uiteindelijk de kade en het lichaam werd in de witte Transit-bus geladen. 'Alle soorten werkzaamheden.'

Het team verspreidde zich, behalve Elizabeth en de dokter, die in het busje bleven met het lijk, dat naar een mortuarium in Hampshire werd gereden. Ze had niet eerder met deze specifieke dokter gewerkt – breed postuur, rood gezicht, donkere, grijzende snor – maar het was een erg interessante man. Een man om te onthouden. Ze hadden

gepraat over euthanasie en cricket totdat de dokter was ingedommeld.

Ibrahim betoogde met zijn wijnglas: 'Ik ben bang dat ik je een hond sowieso zou afraden, Joyce, klein, middelmaat of groot. Op jouw moment in het leven.'

'O, daar heb je hem,' zegt Ron.

'Een middelmaathond,' zegt Ibrahim, 'een terriër, of misschien een jack russell, zou een levensverwachting hebben van ongeveer veertien jaar.'

'Volgens wie?' vraagt Ron.

'Volgens de Kennelclub, voor het geval je het met ze wilt bespreken, Ron. Zou je het met ze willen bespreken?'

'Nee, je hebt gelijk.'

'Goed, Joyce,' vervolgt Ibrahim, 'je bent zevenenzeventig jaar?'

Joyce knikt: 'Volgend jaar achtenzeventig.'

'Nou, dat zit er wel in, ja,' beaamt Ibrahim. 'Dus op zevenenzeventigjarige leeftijd moeten we even kijken naar je levensverwachting.'

'O ja!' zegt Joyce. 'Dat soort dingen vind ik leuk. Ik heb mijn tarot al eens laten leggen op de pier. Ze zei dat ik geld zou erven.'

'We moeten specifiek kijken naar de kans dat je levensverwachting die van een middelgrote hond overtreft.'

'Het is mij een raadsel waarom je nooit getrouwd bent, ouwe jongen,' zegt Ron tegen Ibrahim, en hij pakt de fles witte wijn uit de koeler op tafel. 'Met die zilveren tong van jou. Iemand bijvullen?'

'Graag, Ron,' zegt Joyce. 'Vul hem maar tot de rand zodat je het niet nog eens hoeft te doen.'

Ibrahim gaat verder. 'Een vrouw van zevenenzeventig heeft een kans van eenenvijftig procent dat ze nog vijftien jaar leeft.'

‘Dat is een opsteker,’ zegt Joyce. ‘Ik heb trouwens geen erfenis gekregen.’

‘Dus als je nu een hond zou nemen, Joyce, zou je die dan overleven? Dat is de vraag.’

‘Ik zou een hond overleven uit pure wrok,’ zegt Ron. ‘We zouden gewoon in tegenoverliggende hoeken van de kamer naar elkaar zitten kijken en zien wie het eerst bezweek. Nou, ik niet. Net als toen we onderhandelden met British Leyland in achtenzeventig. Zodra een van hen als eerste naar de wc ging, wist ik dat we ze hadden.’ Ron giet meer wijn achterover. ‘Nooit als eerste naar de wc gaan. Desnoods leg je er een knoop in.’

‘De waarheid is, Joyce,’ zegt Ibrahim. ‘Misschien wel, en misschien niet. Eenenvijftig procent. Het is kop of munt, en ik geloof niet dat het dat risico waard is. Je mag nooit eerder sterven dan je hond.’

‘En is dat een oud Egyptisch gezegde, of de uitspraak van een oude psychiater?’ vraagt Joyce. ‘Of iets wat je net hebt verzonnen?’

Ibrahim kantelt zijn glas weer in de richting van Joyce, een teken dat er nog meer wijsheid komt. ‘Je moet natuurlijk vóór je kinderen sterven, want je hebt ze geleerd zonder jou te leven. Maar je hond niet. Je leert je hond alleen om bij jou te leven.’

‘Nou, dat is zeker stof tot nadenken, Ibrahim; dank je wel,’ zegt Joyce. ‘Misschien een tikkeltje ongevoelig. Vind je niet, Elizabeth?’

Elizabeth hoort het wel, maar haar gedachten zijn nog steeds achter in het snel rijdende Transit-busje, met het lijk en de besnorde dokter. Niet de enige gelegenheid van die soort in Elizabeths loopbaan, maar ongebruikelijk genoeg om gedenkwaardig te zijn – iedereen die Marcus Carmichael kende, zou dat geweten hebben.

‘Wees sterker dan het systeem van Ibrahim,’ zegt Elizabeth. ‘Koop een hond die al oud is.’

En nu was Carmichael hier weer, jaren later. Waarnaar op zoek? Een vriendelijk babbeltje? Gezellig herinneringen ophalen bij een open haard? Wie weet.

Hun rekening wordt naar het tafeltje gebracht door een nieuw lid van het bedienend personeel. Haar naam is Poppy en ze heeft een tatoeage van een madeliefje op haar onderarm. Poppy is nu al bijna twee weken in het restaurant en tot nog toe waren de beoordelingen niet echt positief.

‘Je hebt ons tafel twaalf gebracht, Poppy,’ zegt Ron.

Poppy knikt. ‘O ja, dat is... stom van mij... welke tafel is dit?’

‘Vijftien,’ zegt Ron. ‘Dat kun je zien aan het grote getal vijftien dat op de kaars staat.’

‘Sorry,’ zegt Poppy. ‘Je moet het eten onthouden, en het eten dragen, en dan heb je nog de nummers. Ik krijg het uiteindelijk wel onder de knie, hoor.’ Ze loopt terug naar de keuken.

‘Ze bedoelt het heel goed,’ zegt Ibrahim. ‘Maar is niet geschikt voor deze rol.’

‘Ze heeft wel mooie nagels,’ zegt Joyce. ‘Onberispelijk. Onberispelijk, nietwaar Elizabeth?’

Elizabeth knikt. ‘Onberispelijk.’ Niet het enige wat ze heeft opgemerkt over Poppy, die uit het niets lijkt te zijn gekomen, met haar nagels en haar onhandigheid als serveerster. Maar vooralsnog heeft ze andere dingen aan haar hoofd, en het mysterie van Poppy kan nog wel een dagje wachten.

Ze neemt in haar hoofd de tekst van de brief nog een keer door. *Ik vraag me af of je me nog kent? Vreselijk veel water naar de zee...*

Kende Elizabeth Marcus Carmichael nog? Wat een belachelijke vraag. Ze had het dode lichaam van Marcus Car-

michael bij laagwater tegen een Theems-brug aangetroffen. Ze had geholpen dat lichaam in het holst van de nacht die gladde stenen trap op te dragen. Ze had op decimeters afstand van zijn lijk gezeten in een wit Transit-busje dat reclame maakte voor een glazenwasser. Ze had het nieuws van zijn dood aan zijn jonge vrouw gebracht en bij zijn begrafenis naast het graf gestaan, als een passend teken van respect.

Dus ja, Elizabeth herinnert zich Marcus Carmichael heel goed. Maar ze moet hoognodig terug naar de kamer. Eén ding tegelijk.

Elizabeth pakt de witte wijn. ‘Ibrahim, niet alles draait om cijfers. Ron, jij zou lang voor de hond doodgaan, de levensverwachting van mannen is veel lager dan die van vrouwen en je weet wat je huisarts heeft gezegd over je bloedsuikerspiegel. En Joyce, we weten allebei dat je al een besluit hebt genomen. Je krijgt een asielhond. Hij zit nu ergens helemaal alleen met grote ogen op jou te wachten. Je zult machteloos staan, en bovendien zal het leuk zijn voor ons allemaal, dus laten we maar stoppen erover te praten.’

Klus geklaard.

‘En Instagram dan?’ vraagt Joyce.

‘Ik weet niet eens wat dat is, dus ga je gang,’ zegt Elizabeth, en ze drinkt haar glas leeg.

Een uitnodiging van een dode? Bij nader inzien zal ze die aannemen.

‘We zaten laatst op een avond naar dat programma over antiek te kijken,’ zegt hoofdinspecteur Chris Hudson, met zijn vingers trommelend op het stuur. ‘En dan komt die vrouw aan de beurt, en ze heeft van die karaffen, en je moeder buigt zich naar me toe en zegt...’

Politievrouw Donna De Freitas knalt met haar hoofd tegen het dashboard. ‘Hudson, ik smeeek het je. Ik smeeek het je letterlijk. Hou alsjeblieft eens tien minuten lang je mond over mijn moeder.’

Chris Hudson wordt verondersteld als haar mentor op te treden en haar uiteindelijke pad naar de recherche te effenen, maar dat zou je niet zeggen gezien het bijna totale gebrek aan respect waarmee ze elkaar bejegenen, of eigenlijk gezien hun vriendschap, die was opgebloeid op het moment dat ze elkaar tegenkwamen.

Donna had haar superieur, Chris, onlangs voorgesteld aan Patrice, haar moeder. Ze dacht dat ze misschien goed met elkaar konden opschieten. Het bleek dat ze het een beetje te goed met elkaar konden vinden naar haar zin.

Surveilleren met Chris Hudson was vroeger leuker. Altijd friet, altijd vraagspelletjes, altijd roddels over de nieuwe hoofdinspecteur recherche die net was begonnen in Fairhaven en per ongeluk een foto van zijn penis had gestuurd

naar een plaatselijke winkelier die om advies vroeg over rolluiken.

Ze lachten, ze aten, ze bespraken wereldproblemen.

Maar nu? Terwijl ze zittend in de Ford Focus van Chris in de late herfst aan het eind van de middag de garagebox van Connie Johnson in de gaten houden? Nu heeft Chris een tupperwarebakje met olijven, wortelstokjes en hummus. Het tupperwarebakje dat haar moeder heeft gekocht, de hummus die haar moeder heeft gemaakt en de wortelstokjes die haar moeder heeft gesneden. Toen Donna voorstelde een KitKat te kopen, had hij haar aangekeken en gezegd: 'Loze calorieën.'

Connie Johnson was hun vriendelijke plaatselijke drugsdealer. Hoewel, Connie was tegenwoordig meer een groot-handelaar in drugs. De lokale drugshandel was een paar jaar lang gecontroleerd door de twee gebroeders Antonio uit St. Leonards, maar ze werden sinds pakweg een jaar vermist en Connie Johnson was in het gat gestapt. Of ze alleen drugs verkocht of ook moorden op haar geweten had, stond niet vast, maar dat was in elk geval de reden waarom ze een hele week in een Ford Focus door een verrekijker zaten te turen naar een garagebox in Fairhaven.

Chris is wat afgevallen, zijn haar is leuk geknipt en hij draagt nu een paar bij zijn leeftijd passende sportschoenen – alles wat Donna hem altijd had gezegd te doen. Ze had alle trucs uit het boekje gebruikt om hem aan te moedigen, over te halen, te suggereren om voor zichzelf te zorgen. Maar het bleek dat hij als motivatie om te veranderen uiteindelijk alleen maar een seksuele relatie met haar moeder hoefde te beginnen. Je moet in het leven erg voorzichtig omspringen met je wensen.

Donna zakt terug in haar stoel en blaast haar wangen bol. Ze zou een moord doen voor een KitKat.

‘Oké, oké,’ zegt Chris. ‘Goed, ik zie ik zie wat jij niet ziet en het begint met een J.’

Donna kijkt uit het raam. Daar ver beneden ziet ze de rij garageboxen, waaronder die van Connie Johnson, de nieuwe drugsbaron van Fairhaven. Drugsbarones? Voorbij de bagageboxen is de zee. Het Kanaal, inktzwart, maanlicht dat zachte golfjes uitzoekt. Een lichtje aan de horizon, ver op zee.

‘Jacht?’ vraagt Donna.

‘Nee,’ zegt Chris hoofdschuddend.

Donna rekt zich uit en kijkt weer naar de rij garageboxen. Een figuur met capuchon rijdt op een BMX naar Connies box en bonkt op de deur. Zelfs vanaf de heuvel kunnen ze het vage metalige gerammel horen.

‘Jongen op de fiets?’ vraagt Donna.

‘Nee,’ zegt Chris.

Donna kijkt toe terwijl de deur opengaat en de jongen naar binnen wandelt. Dat gebeurt de hele dag, elke dag. Koeriers naar binnen en naar buiten. Ze vertrekken met coke, Molly en hasj, en komen terug met contant geld. Non-stop. Donna weet dat als ze daar op dit moment binnenvallen, ze een mooi voorraadjie drugs kunnen vinden, een verveelde tussenpersoon die aan een tafel zit en een jongen op een fiets. Maar in plaats daarvan wachten de teamleden hun tijd af door foto’s te maken van eenieder die naar binnen of buiten loopt en hen te volgen waar ze ook heen gaan in een poging de handel van Connie Johnson volledig in kaart te brengen. Voldoende bewijsmateriaal verzamelen om de hele zaak in één keer op te rollen. Met een beetje geluk zou er een reeks invallen bij zonsopkomst plaatsvinden. Met een beetje meer geluk zouden ze een tactische ondersteuningsgroep hebben, gewapend met pneumatische stormrammen om een paar deuren in te beuken, en één uit die groep zou vrijgezel zijn.

‘Jasje?’ vraagt Donna als ze een vrouw in een geel jasje over het hoge pad naar de parkeerplaats ziet lopen.

‘Nee,’ zegt Chris.

De hoofdprijs was Connie Johnson zelf. Daarom waren zij en Chris daar. Had Connie twee rivalen vermoord en was ze ermee weggekomen?

Af en toe zagen ze onder de jongelui op de fiets bekende gezichten. Het hogere echelon van de drugscene van Fairhaven. Elke naam werd genoteerd. Als Connie de broers Antonio had vermoord, dan had ze dat niet alleen gedaan. Ze was niet gek. Vroeg of laat zou ze zelfs merken dat ze in de gaten werd gehouden. Daarna zou alles minder open en bloot gebeuren en werd het moeilijker te volgen. Dus zolang het ging, brachten ze al hun bewijsmateriaal samen.

Donna schrikt op als er met een knokkel op haar raampje wordt geklopt. Ze kijkt opzij en ziet het gele jasje van de vrouw die zojuist over het pad liep. Achter het raam verschijnen een lachend gezicht en twee koppen koffie. Donna registreert een dikke bos blond haar en een rode lippenstiftvlek. Ze draait haar raampje omlaag.

De vrouw buigt zich voorover en glimlacht. ‘Nou, we zijn niet aan elkaar voorgesteld, maar ik denk dat jullie Donna en Chris zijn. Ik heb koffie voor jullie gehaald bij het bezinestation.’

Ze houdt hen de koffie voor, Donna en Chris kijken naar elkaar en pakken de bekers aan.

‘Ik ben Connie Johnson, maar ik denk dat jullie dat wel weten,’ zegt de vrouw. Ze klopt op de zakken van haar jasje. ‘Ik heb ook worstenbroodjes gekocht, willen jullie er een?’

‘Nee, dank u,’ zegt Chris.

‘Ja, graag,’ zegt Donna.

Connie geeft Donna een worstenbroodje in een papieren

zak. ‘Ik ben bang dat ik niets heb gekocht voor de politieagente die achter de vuilnisbakken verstopt zit om alle foto’s te nemen.’

‘Ze is sowieso veganistisch,’ zegt Donna. ‘Uit Brighton.’

‘Hoe dan ook, ik wou me alleen maar even voorstellen,’ zegt Connie. ‘Je kan me gerust elk moment arresteren.’

‘Zullen we doen,’ zegt Chris.

‘Wat voor oogschaduw gebruik je?’ vraagt Connie aan Donna.

‘Pat McGrath, Gold Standard,’ zegt Donna.

‘Staat chic,’ zegt Connie. ‘Hoe dan ook, alles is klaar voor vandaag, dus als jullie naar huis willen... En er was de afgelopen twee weken niks te zien waarvan ik niet wou dat jullie het zagen.’

Chris nipt van zijn koffie. ‘Heb je dit echt bij het benzine-station gehaald? Uitstekende koffie.’

‘Ze hebben een nieuwe machine,’ zegt Connie. Ze steekt haar hand in een binnenzak, haalt er een envelop uit en geeft die aan Donna. ‘Deze mogen jullie hebben. Er zitten foto’s in van jullie, en ook van alle andere agenten die jullie hebben laten rondkruipen. Dat spelletje ken ik namelijk ook. Wedden dat jullie niemand deze foto’s hebben zien nemen? Een paar van jullie zijn ook naar hun huis gevolgd. Ze hebben laatst een leuke van jou genomen met een date, Donna. Je kan betere krijgen, naar mijn idee.’

‘Klopt,’ zegt Donna.

‘Ik moet ervandoor, maar leuk om jullie eindelijk een keer persoonlijk te groeten. Ik wou dolgraag even kennismaken.’ Connie werpt ze een kushandje toe. ‘Kom nog eens buurten.’

Connie gaat rechtop staan en loopt weg van de Ford Focus. Achter hen verschijnt een Range Rover. De passagiersdeur gaat open, Connie klimt naar binnen en wordt weggereden.

‘Tja,’ zegt Chris.

‘Tja,’ beaamt Donna. ‘Wat nu?’

Chris haalt zijn schouders op.

‘Geweldig plan, baas,’ zegt Donna. ‘Wat was nou de oplossing? Ik zie ik zie wat jij niet ziet en het begint met een J?’

Chris draait zijn sleuteltje in het contact en maakt zijn veiligheidsriem vast. ‘Jouw moeders mooie gezicht. Dat zie ik telkens als ik mijn ogen dichtdoe.’

‘O, jezus,’ zegt Donna. ‘Ik vraag overplaatsing aan.’

‘Goed idee,’ zegt Chris. ‘Maar pas als we Connie Johnson hebben gepakt, hè?’

Joyce

Ik wou dat er weer eens wat spannends gebeurde. Maakt niet uit wat.

Misschien een brand, maar eentje waar niemand bij gewond raakt? Alleen vlammen en brandweerauto's. Dan kunnen we er allemaal omheen staan kijken, met thermosflessen, en Ron kan naar de brandweerlui roepen wat ze moeten doen. Of een affaire, dat zou leuk zijn. Bij voorkeur de mijne, maar ik ben niet hebberig, zolang er maar een beetje schandaal is, een groot leeftijdsverschil bijvoorbeeld, of iemand die ineens een nieuwe heup moet krijgen. Misschien een affaire met homo's? Die hebben we nog niet gehad op Coopers Chase, en ik denk dat iedereen daarvan zou genieten. Misschien zou iemands kleinzoon naar de gevangenis kunnen gaan? Of een overstroming waar wij geen last van hebben? Je weet wel wat ik bedoel.

Als je bedenkt hoeveel mensen hier onlangs zijn overleden, is het vrij moeilijk om gewoon weer in het tuincentrum rond te scharrelen en naar oude afleveringen van *Taggart* te kijken. Hoewel ik *Taggart* echt wel leuk vind.

Toen ik verpleegster was, stierven er voortdurend patiënten. Ze gingen er aan de lopende band vantussen. Begrijp me niet verkeerd, ik heb nooit iemand vermoord, hoewel het heel makkelijk had gekund. Makkelijker dan

een dokter. Van dokters zijn vaak de gangen nagegaan. Waarschijnlijk controleren ze tegenwoordig iedereen, maar ik wed dat je het nog steeds zou kunnen doen als je pet ernaar staat.

Ibrahim wil niet dat ik een hond neem, maar ik weet zeker dat ik hem kan omturnen. Voor je het weet, is hij zo van de hond dit en de hond dat. Je kunt er zeker van zijn dat hij ook als eerste in de rij staat om hem uit te laten. Ik wou dat ik Ibrahim dertig jaar geleden te pakken had gekregen.

Er is een dierenasiel in Sussex, net over de grens, en daar hebben ze allerlei soorten. De gebruikelijke katten en honden, maar ook ezels, konijnen en cavia's. Nog nooit bij stilgestaan dat er ook een asiel moet zijn voor cavia's, maar ik neem aan dat het moet. We hebben allemaal wel eens opvang nodig, en ik zie niet waarom dat voor cavia's anders zou zijn. Ze worden gegeten in Peru, cavia's, wist je dat? Het was laatst op *MasterChef*. Ze noemden het alleen maar, ze aten ze niet echt.

Er komen veel honden uit Roemenië; ze redden ze en transporteren ze hierheen. Ik weet niet hoe ze dat transporteren doen, dat is iets wat ik ga vragen. Ik kan me niet voorstellen dat ze een vliegtuig vol honden hebben. In een grote bestelwagen? Ze zullen wel een manier hebben bedacht. Volgens Ron blaffen ze met een buitenlands accent, dat is typisch Ron.

We hebben op de website van het asiel gekeken en je zou ze moeten zien, de honden, eerlijk. Er is er een die Alan heet, waar ik mijn oog op heb laten vallen. 'Terriër, moeilijk hoogte van te krijgen,' volgens zijn profiel. Dat geldt voor ons allebei, dacht ik toen ik het las. Alan is zes jaar oud, en ze zeggen dat je hun namen niet mag veranderen, omdat ze eraan wennen, maar ik ga een hond niet Alan

noemen, hoeveel druk er ook op me wordt uitgeoefend.

Misschien kan ik Ibrahim zover krijgen me volgende week daarheen te rijden. Hij is de laatste tijd autogek geworden. Morgen gaat hij zelfs naar Fairhaven. Hij is echt uit zijn schulp gekomen sinds het moorden hier begon. Hij rijdt kriskras overal heen, alsof hij Murray Walker is.

Ik vraag me nog steeds af waarom Elizabeth tijdens de lunch in een rare bui was. Ze luisterde wel maar luisterde niet. Misschien iets mis met Stephen? Weet je nog, haar man? Of misschien is ze nog niet over Penny heen. Hoe dan ook, er zit iets in haar hoofd en ze vertrok met een doel na het middageten. Dat is altijd een slecht teken. Je enige echte hoop is dat jij het niet bent.

Ik ben ook aan het breien. Ik weet het, onvoorstelbaar hè?

Ik raakte aan de praat met Deirdre van *Breien en Babbelen*. Ze had een Franse man, maar hij is een poosje geleden gestorven; ik geloof dat hij van een ladder is gevallen, maar het kan ook kanker zijn geweest, dat weet ik niet meer. Deirdre heeft vriendschapsarmbandjes gebreid voor een liefdadig doel en mij het patroon gegeven. Je kiest verschillende kleuren, afhankelijk van de persoon voor wie je ze maakt. Mensen betalen je wat ze maar willen en al het geld gaat naar een goed doel. Ik heb op de mijne ook lovertjes gedaan. Het patroon zegt niet dat je er lovertjes op moet doen, maar ik heb er al eeuwen wat in een la liggen.

Ik heb een armbandje met rood, wit en blauw gemaakt voor Elizabeth. Dat was mijn eerste poging en het was nogal slordig, maar ze was er heel positief over. Ik vroeg haar naar welk goed doel ze wilde dat het geld ging en ze zei Leven Met Dementie en verder heeft ze niets gezegd over Stephen. Hoewel ik niet denk dat ze hem nog lang bij

zich kan houden; dementie ploegt gewoon verder door het bos en gaat nooit meer weg. Arme Elizabeth. Arme Stephen natuurlijk ook.

Ik heb ook een vriendschapsarmbandje gemaakt voor Bogdan: geel en blauw, waarvan ik ten onrechte had gedacht dat het de kleuren van de Poolse vlag waren. Volgens Bogdan heeft de Poolse vlag de kleuren rood en wit, en hij zal het wel weten, dat moet je hem nageven. Hij dacht dat ik misschien aan Zweden had gedacht, en dat klopt misschien wel. Gerry zou me verbeterd hebben. Zoals alle goede echtgenoten kende Gerry alle vlaggen.

Ik zag Bogdan laatst zijn armbandje dragen. Hij was op weg naar boven om te werken op de bouwplaats boven op de heuvel, en toen hij even naar me zwaaide, zag ik het bandje om zijn pols, rond zijn tatoeages – de hemel weet wat ze voorstellen. Stom ongetwijfeld, maar ik kon niet stoppen met glimlachen. De lovertjes glinsterden in de zon en ik ook.

Elizabeth heeft die van haar nog niet gedragen, en ik kan het haar niet kwalijk nemen. Maar ik word er steeds beter in, en verder hebben Elizabeth en ik geen armbandje nodig om te laten zien dat we vriendinnen zijn.

Vannacht heb ik gedroomd over het huis waarin Gerry en ik woonden toen we net getrouwd waren. We deden een deur open en vonden een nieuwe kamer, die we nog nooit eerder hadden gezien, en we zaten vol plannen over wat we ermee konden doen.

Ik weet niet hoe oud Gerry was, hij was gewoon Gerry, maar ik was de ik van nu. Twee mensen die elkaar nooit hebben ontmoet, en elkaar aanraakten, lachten en plannen maakten. Een potplant hier, een salontafel daar. Dat is toch liefde?

Toen ik wakker werd en besepte dat Gerry weg was, brak

mijn hart opnieuw, en ik snikte en snikte. Ik stel me voor dat als je alle ochtendtranen op deze plek zou kunnen horen, het zou klinken als vogelgezang.